

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2024-33

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Katarínou Kuropkovou, advokátkou, Račianska 121, Bratislava, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžrk/4/2021 z 29. novembra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 12, čl. 13, čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu sp. zn. 10Sžrk/4/2021 z 29. novembra 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Sťažovateľka navrhuje rozsudok kasačného súdu zrušiť, vec mu vrátiť na ďalšie konanie a domáha sa aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad Galanta, pozemkový a lesný odbor (ďalej len „prvostupňový orgán“) rozhodnutím č. OU-GA-PLO-2019/002162-04 zo 4. apríla 2019 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) rozhodol, že sťažovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“ alebo „zákon o pôde“) na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za špecifikované pozemky. Prvostupňový orgán odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že právnenému predchodcovi sťažovateľky ([REDAKOVANÉ]) boli v reštitučnom konaní podľa zákona č. 229/1991 Zb. vydané v roku 1992 pozemky vo výmere 296,7793 ha, pričom od 26. augusta 1993 bola obnovená

maximálna výmera pozemkov, ktorú možno oprávnenej osobe vydať. Rovnako poukázal na ustanovenie § 33 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 186/1993 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov, ktoré ustanovuje postup v prípadoch, ak si oprávnená osoba uplatnila nárok na vydanie väčšej výmery, ako umožňuje § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. a o nároku sa do 25. augusta 1993 právoplatne nerozhodlo, s tým, že v takomto prípade nehnuteľnosti možno vydať len v rozsahu tohto zákona (t. j. novely č. 186/1993 Z. z.). S poukazom na ustanovenie § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. uzavrel, že oprávnenej osobe bolo možné podľa citovaného ustanovenia vydať 150 ha poľnohospodárskej pôdy a 250 ha všetkej pôdy, a keďže jej už boli v tomto rozsahu nehnuteľnosti vydané, predmetné pozemky, ktoré boli v uplatnenom reštitučnom nároku uvedené, nemohli a ani nemôžu byť predmetom vydania.

3. Žalovaný (Okresný úrad Trnava, odbor opravných prostriedkov) rozhodnutím č. OU-TT-OOP-2019/026203 z 12. augusta 2019 odvolanie sťažovateľky zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Vo svojom rozhodnutí okrem iného poukázal na skoršie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako i na to, že § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. nebol dosiaľ zmenený, preto bolo potrebné, aby prvostupňový orgán postupoval v súlade s týmto zákonným ustanovením a návrhu oprávnenej osoby nevyhovel, a zdôraznil, že závery vyplývajúce z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci Rosival (na ktorý sa sťažovateľka odvolávala) nemohli byť zohľadnené, pretože neboli premietnuté do právneho systému Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľka sa správnu žalobou na Krajskom súde v Trnave (ďalej len „krajský súd“) domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, navrhujúc jeho zrušenie a vrátenie mu veci na ďalšie konanie. Žalobu odôvodnila tým, že napadnuté rozhodnutie žalovaného vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov a že zistenie skutkového stavu bolo nedostačujúce na riadne posúdenie veci.

5. Krajský súd rozsudkom č. k. 14S/113/2019-50 z 15. októbra 2020 žalobu zamietol a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Krajský súd rozsudok odôvodnil predovšetkým tým, že poukázal na relevantnú právnu úpravu v zákone č. 229/1991 Zb., rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 1Sžr/104/2011 z 3. apríla 2012, uznesenie ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 3/00 z 24. apríla 2001, ktorým nebolo vyhovené návrhu generálneho prokurátora Slovenskej republiky na začatie konania podľa čl. 125 písm. a) ústavy o vyslovenie nesúlady čl. I bodu 8 zákona č. 186/1993 Z. z. s čl. 1, čl. 13 ods. 3 a 4 a čl. 20 ods. 1 a 2 ústavy. Krajský súd zdôraznil, že judikatúra je ustálená v tom, že ustanovenie § 6 ods. 3 v spojení s § 33 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. v znení účinnom od 26. augusta 1993 zakladá legitímnu prekážku na vydanie pôdy nad zákonným stanoveným limitom a že najvyšší súd sa vo svojich rozhodnutiach rozhodnutím ESLP vo veci Rosival, ako aj s jeho precedenčnou záväznosťou podľa § 135 Občianskeho súdneho poriadku, v súčasnosti § 131 Správneho súdneho poriadku, náležite vysporiadal.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka kasačnú sťažnosť, ktorú odôvodnila tým, že krajský súd porušil zákon, keďže rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, a navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

7. Najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom kasačnú sťažnosť zamietol a účastníkom konania nepriznal nárok na náhradu trov konania.

II. Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažovateľka namieta, že reštitučný nárok jej právneho predchodcu bol uplatnený v dostatočnom predstihu v čase, kedy limit výmery podľa § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. neplatil. Právny predchodca sťažovateľky splnil všetky podmienky ustanovené zákonom o pôde, čoho dôkazom je, že mu väčšina majetku bola v súlade s týmto zákonom právoplatne vydaná. Mal preto konkrétnu a opodstatnenú „legitímnu nádej“ na to, že jeho reštitučný nárok bude uspokojený v celom rozsahu. Jedinou prekážkou na vydanie vlastníctva k horeuvedeným pozemkom bol limit výmery na vydané nehnuteľnosti ustanovený neskôr v § 6 ods. 3 zákona o pôde novelou z roku 1993. Sťažovateľka poukazuje na to, že k vydaniu celého majetku nedošlo z dôvodu, že štátne orgány Slovenskej republiky nerešpektovali lehoty stanovené pre reštitučné konanie v zákone o pôde, čím spôsobili neprímerané priet'ahy v konaní a v konečnom dôsledku nevydanie pôvodného majetku oprávnenej osobe v celosti.

9. Sťažovateľka zastáva názor, že najvyšší správny súd napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnil a postupoval „púho formálne“, keď v rámci posudzovania zákonnosti rozhodovania vo veci jej reštitučného nároku automaticky ako prameň práva vylúčil výsledky rozhodovacej činnosti ESLP vo veci V. Rosival a ďalší proti Slovenskej republike, a to napriek tomu, že sudcovia ESLP v tomto prípade definovali výklad čl. 1 dodatkového protokolu a za majetok požívajúci ochranu čl. 1 dodatkového protokolu považovali majetok sťažovateľa, ktorý mu v rámci reštitučného konania vydaný nebol z dôvodu, že presahoval maximálnu povolenú výmeru vydávaných pozemkov v zmysle zákona o pôde. Rozsudok, v ktorom najvyšší správny súd tvrdí, že pre Slovenskú republiku nie sú právne názory vyjadrené v rozhodnutiach ESLP záväzné, je podľa sťažovateľky nezákonný, a to bez ohľadu na to, že sa v ňom kasačný súd odvoláva na odôvodnenia rozsudkov najvyššieho súdu alebo na nález ústavného súdu.

10. Tým, že kasačný súd ignoroval rozhodovaciu činnosť ESLP, najmä jeho výklad pojmu majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu obsiahnutý v rozhodnutí o prijateľnosti sťažnosti V. Rosivala a ďalších proti Slovenskej republike sp. zn. 17684/02 z 13. februára 2007, ako aj v ďalších rozhodnutiach ESLP (citovaných v argumentácii sťažovateľky), došlo podľa názoru sťažovateľky k porušeniu jej označených práv.

11. Sťažovateľka zastáva názor, že napadnutý rozsudok je diskriminačný voči nej ako oprávnenej osobe, ktorá uplatnila svoj reštitučný nárok v čase, keď podmienka maximálnej výmery vydávaných pozemkov neplatila, pričom spĺňala všetky ostatné zákonom vymedzené podmienky na vydanie pozemkov platné v čase uplatnenia nároku, avšak o jej reštitučnom nároku sa do účinnosti spomenutej novely zákona o pôde právoplatne nerozhodlo.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv sťažovateľky podľa čl. 12 a čl. 13 ústavy, jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu.

13. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti stojacim mimo sústavy všeobecných súdov. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Ústavný súd podrobil napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu prieskumu v zmysle argumentácie uplatnenej sťažovateľkou v II. časti tohto rozhodnutia.

15. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplýva, že ťažiskovou otázkou pri prieskume zákonnosti napadnutého rozsudku krajského súdu bolo, či na podklade čl. 1 dodatkového protokolu možno zohľadniť podmienku maximálnej možnej výmery vydávaných pozemkov danú § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. s odkazom na znenie § 33 ods. 2 daného zákona u takého žiadateľa, ktorý si uplatnil reštitučný nárok v čase, keď zákon podmienku maximálnej možnej výmery vydávaných pozemkov neobsahoval, avšak reštitučné orgány rozhodovali o reštitučnom nároku až následne v čase, keď boli viazané zákonom ustanovenou podmienkou maximálnej možnej výmery vydávaných pozemkov.

16. Kasačný súd predovšetkým poukázal na účel správneho súdnictva a uviedol, že v prieskumných konaniach, medzi ktoré patrí aj konanie o (všeobecnej) správnej žalobe, je priestor pre plnú jurisdikciu veľmi úzky. Žalovaný, ale i prvostupňový orgán ako štátne orgány však boli s odkazom na znenie čl. 2 ods. 2 ústavy viazané znením zákonnej právnej úpravy, a teda aj ustanoveniami § 6 ods. 3 a § 33 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. Táto právna úprava je jednoznačná a jasná a neposkytovala reštitučným orgánom možnosť takého výkladu, akého sa domáhala sťažovateľka, bez toho, aby nebolo možné takýto postup označiť ako *contra legem*. Ak teda žalovaný, riadiac sa platnou a účinnou právnou úpravou, musel pri svojom rozhodovaní zohľadniť maximálnu možnú výmeru vydávaných pozemkov, a to aj v rámci reštitučného konania, ktoré začalo pred jej zavedením, nemohli ani správne súdy pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia žalovaného takýto zákonný limit ignorovať.

17. Kasačný súd tiež pripomenul, že ústavná konformita § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. už bola ústavným súdom posúdená, a to v jeho uznesení sp. zn. PL. ÚS 3/00 z 24. apríla 2001, ktorým nebolo vyhovené návrhu generálneho prokurátora na vyslovenie jeho nesúladu s príslušnými ustanoveniami ústavy. Uviedol, že toto rozhodnutie ústavného súdu je pre správny (kasačný) súd záväzný v zmysle § 131 Správneho súdneho poriadku.

18. V súvislosti s argumentáciou sťažovateľky týkajúcou sa precedenčnej záväznosti rozsudku EŠLP vo veci Rosival kasačný súd jednoznačne konštatoval jeho individuálnu záväznosť vo veci, v ktorej bol vydaný, zároveň však uviedol že „z procesnej logiky je ale zrejmé, že rozhodnutie súdu

o schválení zmiernu, nemá a ani nemôže mať precedenčné účinky rovnajúce sa meritórnemu rozhodnutiu. Pri schválení zmiernu totiž súd skúma len existenciu podmienok pre takýto postup a nie vec samú. Tento záver platí vo svojej podstate aj pre rozsudok ESLP o schválení zmiernu vo veci Rosival.“

19. Kasačný súd poukázal ďalej aj na to, že skutočnosť, že Slovenská republika sa rozhodla v právnej veci Rosival a spol. uzatvoriť so sťažovateľmi zmiernu, pri zachovaní spornej právnej úpravy § 6 ods. 3 a § 33 ods. 2 zákona č. 229/1991 Zb. v nezmenenej podobe, nemohla viesť k záveru prezentovanému sťažovateľkou, že precedenčné účinky rozsudku ESLP vo veci Rosival boli dostatočným dôvodom, aby jej reštitučnému nároku bolo vyhovievané. Iný záver nemohol vyplývať ani zo znenia rozhodnutia o prijateľnosti sťažnosti, ktoré malo len procesný charakter a individuálny dopad a následne bolo vo svojej podstate konzumované účinkami rozsudku o schválení zmiernu.

20. V súvislosti s námietkou sťažovateľky týkajúcou sa výkladu pojmu majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu kasačný súd považoval za nesporné, že majetkom sa rozumie nielen majetok existujúci, ale aj legitímna nádej na priznanie určitého práva. Rozhodujúcou je však podľa neho otázka, či a ako táto legitímna nádej neguje možnosť národného zákonodarcu meniť legislatívne podmienky, za ktorých možno reštitučnému nároku vyhovieť. Ani ochrana majetku daná čl. 1 dodatkového protokolu nezakladá nárok „na nemennosť právnej úpravy“. Na druhej strane by však žiadna legislatívna zmena nemala mať účinky tzv. pravej retroaktivity.

21. Kasačný súd v napadnutom rozsudku argumentoval, že zavedenie maximálnej možnej výmery vydávaných pozemkov nemalo povahu zásahu do jediného konkrétneho reštitučného konania týkajúceho sa výlučne sťažovateľky, ale povahu podmienky, na ktorú museli reštitučné orgány prihliadať pri svojom rozhodovaní vo všetkých prebiehajúcich reštitučných konaniach. Znenie § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. sa pritom neaplikovalo späť na už právoplatne rozhodnuté veci. V zásade preto išlo o úpravu procesnú. Z tohto pohľadu bolo potrebné podľa kasačného súdu vnímať aj legitímnu nádej sťažovateľky. Tá mala nárok, aby sa o jej reštitučnom nároku rozhodlo v súlade so zákonom, čomu bolo učené zadost', avšak sťažovateľka už nemohla mať legitímnu nádej spočívajúcu v nároku, že zákonodarca zákonnú úpravu pozemkových reštitúcií, resp. reštitučného konania zachová od jej prijatia v nezmenenej podobe. Napokon kasačný súd zdôraznil, že reštituent nadobúda vlastníctvo k vydávaným (pôvodným alebo náhradným) pozemkom až na podklade právoplatného rozhodnutia reštitučného orgánu, ktoré sa vydáva v správnom (reštitučnom) konaní. Lehoty na vydanie rozhodnutia v správnom konaní majú len poriadkový charakter, a preto (márne) uplynutie takejto lehoty nemalo dopad na výsledok konania vo vzťahu k vzniku vlastníctva.

22. Ústavný súd už v minulosti konštatoval, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaníu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého.

23. Sťažovateľka, ktorá je v konaní pred ústavným súdom kvalifikovane právne zastúpená, stavia ústavný súd práve do pozície súdu vyššej (ďalšej) inštancie, ktorý by mal nanovo prehodnocovať

skutkový stav a z neho vyplývajúce právne závery. Takýto postup však s odkazom na už citovanú judikatúru nie je v konaní podľa čl. 127 ústavy možný.

24. Ústavný súd konštatuje, že z napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vyplývajú konkrétne skutkové a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Podľa názoru ústavného súdu nevykazuje napadnutý rozsudok prvky arbitrárnosti, je zrozumiteľný a akceptovateľne odôvodnený. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchýlne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, čo však nie je tento prípad.

25. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

26. Pre posúdenie zachovania základného práva na súdnu ochranu je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa kasačný súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľky a objasnil závery, ktoré ho viedli k jej zamietnutiu. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu považuje ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci za dostatočnú a zrozumiteľnú, podopretú ustálenou judikatúrou najvyššieho súdu a založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov v súvislosti s rozhodovaním o kasačnej sťažnosti, ktorou sťažovateľka napadla rozhodnutie krajského súdu o jej žalobe proti rozhodnutiu žalovaného, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie o tom, že sťažovateľka nespĺňa podmienky uvedené v § 6 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. na navrátenie vlastníctva alebo priznanie práva na náhradu za špecifikované pozemky.

27. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu ako celku dospel k presvedčeniu, že mu v posudzovanej otázke splnenia podmienok na navrátenie vlastníctva špecifikovaných pozemkov nemožno pripísať charakter excesu, ktorý by v sebe zahŕňal črty svojvôle, a je preto potrebné ho považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nemá dôvod v tomto prípade zasahovať.

28. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

29. Ústavný súd dáva do pozornosti svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že čl. 12 a čl. 13 ústavy majú charakter ústavných princípov, ktoré sú povinné rešpektovať všetky orgány

verejnej moci pri výklade a uplatňovaní ústavy. Tieto ustanovenia ústavy sú vždy implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, t. j. aj jeho rozhodovania o porušovaní základných práv a slobôd garantovaných ústavou podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ak ústavný súd nedospeje k záveru, že boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, neexistuje ani dôvod na vyslovenie porušenia označených ustanovení ústavy (m. m. IV. ÚS 119/07).

30. Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľka namieta v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom kasačného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci, nemohlo dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 14 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. septembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu